

Misje SAK

“Apostolstwo Katolickie, to znaczy powszechne, wspólne dla wszystkich, to wszystko co każdy może i powinien czynić dla większej chwały Boga i dla zbawienia własnego i innych” Święty Wincenty Pallotti (OCC III, 143).

Biuletyn N°2/2010

Misyjność z wyboru, a nie w wyniku mandatu	Boliwia	Barbados	Słowacja/Czechy	Tanzania	Wybrzeże Kości Słoniowej	Rwanda, Rep. Dem. Kongo	Rep. Południowej Afryki	Indie
Strona 2	Strona 3	Strona 3	Strona 4	Strona 5	Strona 6	Strona 8	Strona 9	Strona 11

P R E Z E N T A C J A

Prezentacja księdza Gilberta Orsolina

Konsultor Generalny i Sekretarz Generalny ds. Misji SAK

Obchodzony właśnie Rok Kapłański jest okazją, aby podziękować za dar życia i za powołania naszych księży i braci misjonarzy. Ich świadectwo napędza nas radością, nadzieją, rzucając nam wyzwanie, byśmy odkrywali i stawiali czoło „nowym aeropagom” misji, do czego zachęca papież Benedykt XVI: „Kościół jest wezwany do głoszenia z odwagą Dobrej Nowiny w obecnym społeczeństwie, które się zmienia. W związku z tym należy umieć ocenić dzisiejsze „areopagi”, gdzie mierzą się ze sobą wielkie wyzwania ewangelizacji (...) z realizmem wspomaganym przez ducha wiary, który widzi historię w świetle Ewangelii, oraz z

przekonaniem św. Pawła o obecności Chrystusa zmartwychwstałego. (...) Dlatego misyjna działalność Kościoła kieruje się ku tym newralgicznym ośrodkom społeczeństwa trzeciego tysiąclecia, gdzie duszpasterkim priorytetem jest pokazywać prawdziwe oblicze Chrystusa. Aby to robić, chrześcijanie muszą dawać świadectwo wierności Chrystusowi, cierpliwie budując tę jedność, która ułatwi ewangelizację”. (Orędzie przesłane do uczestników zebrania plenarnego Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów w Rzymie, w poniedziałek 16 listopada 2009r.). Na początku i w trakcie 2009 roku, nasze Prowincje / Regie zaangażowały się w proces umacniania i otwierania nowych misji pallotyńskich. Dziękujemy wszystkim sekretarzom ds. misji za ich szybką i bogatą odpowiedź w postaci przysłanych mi informacji do tego biuletynu. Cieszymy się, że możemy podzielić się ze wszystkimi waszymi cennymi informacjami i świadectwami.

Misyjność z *wyboru*, a nie w wyniku *mandatu*

1. W 2009 roku, tutaj w Brazylii, Prowincja Świętego Pawła Apostoła rozważyła i postarała się o to, aby wprowadzić w życie pallotyńską misyjność. Księża, bracia, współsiostry i świeccy pallotyni postanowili wyrazić solidarność z braćmi dotkniętymi powodzią w północno-wschodniej Brazylii. W kwietniu i maju 2009r. miały miejsce nieprzerwane opady deszczu, nowe zjawisko w tych regionach nie przygotowanych na taką ich ilość. Ludzie bardzo ucierpieli. Poziom rzeki Itapeкуро, która przepływa na obszarze stanu Maranhao przez miasteczko Codò, podniósł się z 12 do 15 metrów. Runęły wszystkie gliniane domy rodzin mieszkających wzdłuż rzeki.

2. Uwagę zwróciło znaczenie wspólnego działania chrześcijańskich i kościelnych organizacji oraz organizacji cywilnych i państwowych, zajmujących się życiem publicznym. Świadectwa wiary i gotowość do rozwiązywania problemów nacechowały misyjność pallotyńską. Jedną z tych cech był *duch współpracy* wszystkich w obliczu problemu wszystkich. W krajach dotkniętych powodzią, z dnia na dzień, wyraźnie objawiła się wiara w Boga.

3. Inną cechą pallotyńskiej misyjności była komunikacja z różnymi sektorami wspólnoty nie dotkniętymi problemem; poczuły się one współodpowiedzialne za pomaganie ludziom poprzez dostarczanie im żywności albo pomoc medyczną, a także pomoc w odbudowie domów. Braterska wrażliwość dotarła na południe Brazylii, gdzie, na przykład, szkoły, kościoły i pojedyncze osoby współpracowały w formie zespołów na rzecz odbudowy życia cierpiących braci i sióstr.

4. Działanie misjonarzy naznaczyła wspólnotowa dyskusja, przede wszystkim przy formułowaniu planów mających poprawić jakość życia w regionie i zapobiegać problemom.

5. Pallotyńskie domy i kościoły stały się domami dla ubogich, przyjmując rodziny do chwili rozwiązania problemu. Nie była to odosobniona, lecz stała postawa, która wynikała z poczucia bycia Kościołem inspirowanym charyzmatem Pallottiego: miłość do Boga w osobie bliźniego tu i teraz. Wśród ludzi było wiele przykładów dodających otuchy. W całym tym cierpieniu i biedzie dostrzegało się misyjną mądrość tych zachowań: chrześcijanie pod wpływem charyzmatu Pallottiego odkryli swoje misyjne powołanie; zapanował duch podziękowania Bogu za dar życia i możliwość przeżywania go we wspólnocie; duch wdzięczności i chrześcijańskiej wolności oraz forma codziennej wytrwałości w obliczu ogromnego problemu powodzi oraz wszystkich innych ludzkich problemów.

6. Po tym, jak wspomniany zespół misyjny wciągnął do współpracy wiele pallotyńskich wspólnot, w tym półroczu w Londrina (Paraná) zastanawiano się nad formacją stałą, z czego wynikły następujące wskazania:

- A) coraz bardziej pogłębiać naszą formację jako wspólnoty misyjnej, która posyła misjonarzy;
- B) przeprowadzać rozpoznanie jako wspólnota, która przyjmuje misjonarzy;
- C) przewidywać możliwości ludzkie i ekonomiczne w działaniach misyjnych;
- D) zastanowić się i odpowiedzieć na prośbę o naszą misyjną współpracę w afrykańskiej Angoli;
- E) bardziej pogłębiać *być misjonarzem* niż mieć misję.

W styczniu 2010r., na naszym Pallotyńskim Zgromadzeniu Prowincjalnym, zajmiemy się następującym tematem: „Jak sprawić, aby wspólnoty w naszych parafiach, zarówno w dużych ośrodkach miejskich jak i na obszarach wiejskich, stały się misyjne”?

Ks. Antonio Naves SAK
Sekretariat ds. Misji
w brazylijskiej Prowincji „Św. Pawła Apostoła”

Praca misyjna pallotynów w Boliwii

Pallotyni, czterej księża i jeden brat, są w Boliwii od 1985r. i pracują w dwóch parafiach, św. Antoniego de los Sauces w Monteagudo i Madonny del Carmine w Muyupampa. Praca polega głównie na apostołstwie misyjnym i parafialnym. Ludzie zbierają się w małych grupach, nazywanych „podstwowymi wspólnotami eklezjalnymi”, słuchają Słowa Bożego, wspólnie się modlą i ewangelizują swoje środowiska społeczne. Jest również radio, narzędzie niezbędne, żeby głosić Słowo oraz dotrzeć tam, gdzie fizycznie jest to niemożliwe. W sumie pallotyni obejmują duszpasterską troską 115 małych wspólnot na rozległym terenie, a są w stanie dokonać pełnej wizytacji tylko dwa razy w roku.

Pallotyńskiej wspólnocie pomagają siostry z Instytutu Maryjnego Apostolstwa Katolickiego, mające swoje fundamenty w Boliwii, a także świeccy członkowie ZAK.

Aktualne wyzwania to formacja katechistów na wsi i w mieście, opieka nad siedmioma kolegami, dwiema szkołami średnimi i Uniwersytetem, duszpasterstwo młodzieży oraz duszpasterstwo powołań. Wspólnota pallotyńska stara się pomagać młodym, którzy przybywają do miasta i potrzebują wsparcia, by móc dokończyć naukę, przekazując do ich dyspozycji mieszkania.

Misja na Barbadosie

W lipcu 2009r. obchodziliśmy pierwszą rocznicę naszej misji na Barbadosie. My, pallotyni, wkraczamy powoli w życie kraju.

Powierzono nam nową parafię „Serca Jezusowego”, składającą się obecnie z 70-100 osób. W uroczystość Świętych Piotra i Pawła, arcybiskup Rivas mianował księdza Andrzeja jej przełożonym. Pierwszym zadaniem będzie budowa kościoła, ponieważ do tej pory modliliśmy się w kościele metodystów.

Od przedstawicieli władz kościelnych i cywilnych otrzymaliśmy obietnicę zbudowania domu parafialnego przy parafii św. Dominika. Pozostaje sprawa projektu finansowego. Jeśli Bóg pozwoli, budowa rozpocznie się w styczniu 2010r., żeby móc ją zakończyć w grudniu tego samego roku. W domu będzie duża aula, pomieszczenia na działalność duszpasterską, kuchnia i nasze mieszkania.

W tym roku odwiedzili nas rektor i sekretarz prowincjalny ds. misji.

Po spotkaniu z miejscowym biskupem, postanowiono powiększyć obecność pallotyńską o nową wspólnotę. Pamiętajcie o nas w modlitwach. [www.stdominicbarbados.com]

Delegatura świętych Cyryla i Metodego na Słowacji oraz w Republice Czeskiej

Życie Delegatury Świętych Cyryla i Metodego na Słowacji i w Republice Czeskiej, gdzie pracuje 23 naszych współbracia, jest bogate w wydarzenia. Owoce są satysfakcjonujące i pokazują dynamiczny rozwój obecności pallotyńskiej. W tym roku przybył pośród nas brat Jan Grabowski, wieloletni misjonarz w Afryce.

Brat Daniel Liptak (Słowacja) oddał się Bogu składając wieczystą konsekrację. W Ołtarzewie, seminarzyści ze Słowacji, Radosław Varga i Slavomir Paklansky, przyjęli święcenia diakonatu, a w Wadowicach nowicjusze słowaccy, Tomas Plavnicky i

Milos Tomasov, przywdziali habit Stowarzyszenia. W naszej parafii w Smizanach, 18 kwietnia 2009r., biskup Francesco Tondra, poświęcił nowy kościół w Spisska Nova Ves, oficjalnie erygując ją do godności sanktuarium diecezjalnego Bożego Miłosierdzia. Wspomnijmy z wdzięcznością naszych dobrodziejów, którzy umożliwiają kontynuację prac.

Opiekę nad szerzeniem kultu Miłosierdzia Bożego powierzył pallotydom również ordynariusz diecezji Brno. Od 01 stycznia 2009r. nasi współbracia pracują w parafii Jamy i w kościele filialnym w Slavkovicach. To pierwszy kościół w Republice Czeskiej poświęcony Miłosierdziu Bożemu i świętej Faustynie Kowalskiej. Pallotyni zajmują się również apostołstwem drukowanego

słowa, przygotowując czasopismo „Apostoł Bożego Miłosierdzia”, które wysyłają do abonentów w całym kraju. Nasi współbracia przyjmują wielu pielgrzymów przybywających do Slavkovic. Sukcesem była pierwsza pielgrzymka z Fulnek, zorganizowana przez księdza Tomasza Kazańskiego.

Nową lokalną wspólnotę erygowano również na Słowacji. W Michalovcach, na wschodzie kraju, w diecezji Koszyce, od 01 sierpnia 2009r. mieszkają ks. Piotr Lasota i ks. Vladimir Paklansky. Nowy dom jest również siedzibą Sekretariatu Apostolstwa i Zjednoczenia. W ten sposób 942 kandydatów do Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego ma ośrodek koordynacji formacji duchowej.

Rozmaite projekty koordynuje się w Predajna, gdzie znajduje się siedziba Sekretariatu ds. Misji na Słowacji oraz Centrum Animacji Powołań. Projekt „Adopcja Serca”, który troszczy się o dzieci w Rwandzie i Demokratycznej Republice Konga, stworzył się również na pomoc

brazylijskim dzieciom. Dzięki ofiarom dobrodziejów dokończono budowę studni i rurociągów doprowadzających wodę do Ruhango w Rwandzie. Sekretariat wsparł również realizację nowych cystern oraz prace w kuchni domu Okresu Wstępnego w Butare. Uczestniczymy również w budowie nowego szpitala Pallotyńskich Sióstr Misjonarek w Kibeho.

Dziękując Bogu za pomyślny rozwój naszej Delegatury Świętych Cyryla i Metodego na Słowacji i w Republice Czeskiej, jesteśmy wdzięczni za wszystkie gesty wsparcia i pomocy przy realizacji charyzmatu Św. Wincentego Pallottiego.

Działalność misyjna w Tanzanii

Tanzania jest wciąż jednym z najuboższych państw na świecie. Jej ekonomia zależy od rolnictwa, a to podlega nieprzewidywalnym opadom deszczu, nieodpowiedniej polityce i niestabilnemu rynkowi. Większość ludzi żyje na obszarach wiejskich i uprawia własne pola, natomiast pasterze przemierzają się w różne miejsca w poszukiwaniu wody i lepszych pastwisk. Tanzania jest jednym z państw w Afryce Wschodniej, gdzie my pallotyni pracujemy; inne to Kenia i, mamy nadzieję, że już niedługo Uganda. Pomimo licznych wyzwań i trudności, charyzmat pallotyński kwitnie.

Niedawno w Tanzanii liczba ludności w miastach wzrosła o 25% i to doprowadziło do otwarcia nowych parafii w diecezji Arusha, gdzie mamy już naszą parafię św. Wincentego Pallottiego. Poza normalnymi działaniami duszpasterskimi, parafia jest ośrodkiem formacji młodych ludzi w różnych sektorach rozwoju człowieka. W zeszłym miesiącu w parafii św. Wincentego Pallottiego-Arusha działało około 25 wolontariuszy z Irlandii, którzy nauczali muzyki, informatyki, krawiectwa i nagrań wideo.

W ostatnim półroczu nasza Delegatura bardzo się rozwinęła. Jednym z ważniejszych wydarzeń było mianowanie naszego współbrata, księdza Reginalda Temu, na profesora w departamencie duchowości na Katolickim Uniwersytecie Afryki

Wschodniej (CUEA). Na tym samym Uniwersytecie, dwaj z naszych księży, ks. Peter Mbugua i ks. Sixbert Mrumbi, są na etapie pisania pracy magisterskiej.

Ważna jest również nominacja **księdza Martina Mareji**, który został „promotion coordinator” dla Afryki Wschodniej w pełnym wymiarze godzin. Chodzi o

nowe, wcześniej nie istniejące zadanie. Wiele jest wyzwań, jednak chcemy stawić czoło przyszłości odważnie i z determinacją. Głównym celem tego zadania jest powiększanie funduszu na utrzymanie, kształcenie i formację naszych studentów. W imieniu całej Rady zacytuje słowa rektora prowincjonalnego, księdza Eamonna Monsona: „...wierzymy, że ta nominacja jest integralną częścią infrastruktury dla utrzymania naszej Prowincji w Afryce Wschodniej”.

Gallapo jest jedną z naszych najstarszych misji. Niedawno obchodziła stulecie chrześcijaństwa. Dla nas pallotynów Gallapo ma wciąż wymiar historyczny, ponieważ tam rozpoczęli swoją pracę pierwsi pallotyńscy pionierzy w Afryce Wschodniej, zanim udali się gdzieś indziej. Od tamtego czasu liczba wiernych bardzo urosła i wybudowano nowe kościoły. Dwa z największych to Mwikantsi i Endakiso.

Powołania

„Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, ż eby wyprawił

robotników na swoje żniwo” (Ł 10,2). W parafii Królowej Apostołów w Nangwa Pan wysłuchał tej modlitwy. W czasie uroczystości pod przewodnictwem księdza Jamesa Amasi, 13 września 2009r., Emmanuel Malley złożył wieczystą konsekrację w naszym Stowarzyszeniu. Rodzina Pallotyńska rozrasta się, a my szczerze dziękujemy Panu za Jego błogosławieństwa.

W październiku 2009r. przyjęliśmy pięciu nowych postulantów. Ich obecność w domu Postulantato (Postulatu?) w Gallapo jest wyraźnym znakiem, że pallotyński charyzmat ma wciąż świetlaną przyszłość w naszej Delegaturze i że Bóg jest gotów wyprawiać wielu robotników do swojej winnicy.

Zdrowie

Nasza ewangelizacja obejmuje wszystkie aspekty osoby ludzkiej, a zdrowie było i jest jej integralną częścią. Ks. Edmund Ryan, we współpracy z parafianami z Bashnet i darczyńcami, ciężko pracował przy budowie szpitala, żeby wyjść naprzeciw większej części potrzeb diecezji Mbulu.

W Y B R Z E Ż E K O Ś C I S Ł O N I O W E J

Pallotyni na Wybrzeżu Kości Słoniowej

Krótką chronologia przybycia pallotynów na Wybrzeże Kości Słoniowej

Przybycie Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego do Jamusukro, a dokładniej do Bazyliki/Sanktuarium Matki Bożej Pokoju, nastąpiło, kiedy polska Prowincja Chrystusa Króla przyjęła, 13 lipca 1990r., propozycję papieża Jana Pawła II, za pośrednictwem Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów, aby objąć Bazylikę opieką duszpasterską. I tak 1 stycznia 1991r. przybyli wielebni księża Aleksander Pietrzyk i Andrzej Maciejewki, wcześniej misjonarze w Rwandzie i

Demokratycznej Republice Konga, i oddali się pracy w Bazylice/Sanktuarium Matki Bożej Pokoju, zostając w ten sposób współbraćmi pierwszej pallotyńskiej wspólnoty na Wybrzeżu Kości Słoniowej. W towarzystwie rektora prowincjalnego, księdza Czesława Parzyszka, sekretarza ds. misji księdza Stanisława Kuracińskiego, nuncjusza i jego sekretarza, dwaj pallotyni zostali przyjęci przez Mgr Vitala Komenana Yao, biskupa diecezji Bouaké i księdza Jeana Chardina, proboszcza parafii św. Augustyna w Jamusukro.

Obecnie Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego na Wybrzeżu Kości Słoniowej liczy trzy wspólnoty, jedna działa w Bazylice Matki Bożej w Jamusukro, druga w parafii Świętego Zbawiciela Miłosiernego w Yopougon, a trzecia w parafii Matki Bożej Morza w Grand-Béréby.

Wspólnota parafii Świętego Zbawiciela Miłosiernego w Yopougon

Do września 2009r. Wspólnota Pallotyńska w Yopougon liczyła siedem osób, trzech księży i czterech seminarzystów po czasowej konsekracji. Wspólnota obejmuje opieką, poza parafią, seminarium pallotyńskie.

Parafia Świętego Zbawiciela Miłosiernego powstała 15

września 1997r. Pracują w niej proboszcz ks. Adam Pacuła i dwaj jego zastępcy, w tym ks. Théodore Bahisha, zajmujący się również formacją w seminarium.

Praca duszpasterska

Parafia troszczy się również o kaplicę św. Michała Archanioła w Attecoubé, gdzie we mszy regularnie uczestniczy około pięciuset osób. Wzniesli ją chrześcijanie broniąc się przed mnożącymi się sektami. W marcu 2007r. rozpoczęto budowę kościoła.

Parafia liczy obecnie około czterech tysięcy ochrzczonych, z czego tylko 60% stale uczęszcza do kościoła. Katechumentów, dorosłych, młodych i niewidomych, jest około 950. Liczba wiernych szybko rośnie i potrzebny jest co najmniej jeszcze jeden ksiądz, aby móc sprostać wymaganiom duszpaerskim.

Parafia ma ponadto radę duszpasterską, radę ds. gospodarczych, radę mędrców, komisję techniczną, komisję koordynacji chórów, grup, stowarzyszeń, ruchów itd.

11 października 2009r. uroczyste obchodzono początek roku duszpasterskiego na temat: „**Z naszymi księżmi świadczymy o Jezusie Chrystusie, Przedwiecznym Kapłanie**”. Ten temat jest wspólny dla wszystkich diecezji Prowincji kościelnej Abidżan, a do 29 listopada 2009r. każda

grupa przedstawiła własne działania w czasie niedzielnej liturgii.

Współpraca z duchowieństwem diecezjalnym jest braterska. Odbywają się zebrania, dni skupienia, spotkania i wycieczki.

Seminarium

Drugą aktywnością pallotyńskiej wspólnoty jest seminarium, za które odpowiada ks. Théodore Bahisha, dyrektor duchowy Ks. Côme-Damien Musaviri i spowiednik ks. Clement Nofondji, ze Zgromadzenia degli Eudisti(???). Jeden seminarzysta studiował teologię w *Centrum Formacji Misyjnej Afryki* w Abobo, a czterej filozofię na Katolickim Uniwersytecie Afryki Zachodniej. Na początku czerwca 2009r. seminarzyści opuścili wspólnotę, żeby kontynuować formację gdzie indziej: Dibi Pierre w Rwandzie, żeby przygotować się do wieczystej konsekracji i do diakonatu; od 16

lipca 2009r. Aallatin Franck przebywa w Nairobi w Kenii na studiach teologicznych i pogłębia znajomość języka angielskiego; Chabi Rodrigue Yede Richard i Nimba Michel pojechali do Kamerunu na studia teologiczne.

ZAK

W dniach 22 - 24 maja, w Bengerville (Abidżan), Wspólnota Pallotyńska i grupa Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego zorganizowały spotkanie formacyjne dla przyszłych członków ZAK pochodzących z Grand Béréby, Jamusukro i Yopougon, na temat: „**Samoświadomość**”. Spotkanie animował ks. Clement Nofondji.

Od października 2009r., Wspólnota Pallotyńska liczy dwóch współbraci. Są to księża Théodore Bahisha, rektor i ekonom Wspólnoty, oraz Adam Pacuła, proboszcz i rektor Delegatury Matki Bożej Pokoju na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

Zestawienie projektów i działań społecznych w Regii Świętej Rodziny

1. W 2003r., za wspólną zgodą biskupa Gikongoro i rektora pallotyńskiej Regi Świętej Rodziny w Rwandzie i Kongu, zaczęła działać, w trudnych warunkach, misja w Kibeho, miejscu objawień Matki Bożej. W końcu, po wielu latach exodusu, 15 października 2009r. *Pallotyńska Wspólnota Matki Bożej z Kibeho* zamieszkała we własnym domu. Budowa, z możliwością przyjmowania współbraci, ale również pielgrzymów, powstała dzięki pomocy różnych stowarzyszeń i naszych dobrodziejów. Nasze podziękowania należą się szczególnie austriacko-niemieckiej Prowincji Serca Jezusowego oraz sekretarzowi ds. misji polskiej Prowincji Chrystusa Króla.

2. Od początku powstania *Sanktuarium Miłosierdzia w Kabuga* towarzyszyło nam przekonanie, że w tym świętym miejscu powinna zaistnieć przestrzeń przynosząca również ulgę istocie ludzkiej w cierpieniu i fizycznym bólu. 15 października, z okazji 25. rocznicy obecności Sióstr od Aniołów w Rwandzie, otworzono klinikę dentystyczną św. Józefa, sfinansowaną przez doktora Waltera Zotha, odwiecznego przyjaciela i dobrodzieja pallotynów w Rwandzie. Ośmielamy się mieć nadzieję, że w przyszłości, tutaj w Kabuga, urzeczywistnią się inne projekty miłosierdzia, na przykład szpital z opieką paliatywną dla nieuleczalnie chorych. Chociaż na razie jest to tylko marzenie, jesteśmy przekonani, że pewnego dnia stanie się rzeczywistością.

3. W Kabuga, w pobliżu sanktuarium Miłosierdzia Bożego i parafii, rozciąga się *kompleks budynków szkolnych, do którego uczęszcza ponad 2.400 uczniów*, ale struktury są niewystarczające. Brakuje sal i sanitariatów. Od siedmiu miesięcy zderzamy się z lokalną administracją, żeby uporządkować mapę katastralną, zaznaczyć rozległość terenu i otrzymać pozwolenie na budowę. Widząc, jak pilne

są wymogi higieniczne i korzystając z czasu wakacji szkolnych, rozpoczęliśmy budowę ubikacji i innych infrastruktur. Dziękujemy przede wszystkim parafii Ducha Świętego w Hamburgu, Fundacji Salvatti w Ząbkach i innym przyjaciołom.

4. Od lat Rodzina Pallotyńska w **Ruhango** doświadczała braku wody. Dzięki pomocy Sekretariatu ds. Misji na Słowacji wywiercono *studnię o głębokości 80 metrów*. Natrafiono na dużą ilość wody i wypompowuje się jej 15m³ na

godzinę. Studnia zaopatruje w wodę nie tylko pallotynów, ale również ludność. Przedsięwzięcie kosztowało ponad 40.000,00\$. Dziękujemy wszystkim, którzy uczestniczyli w realizacji tego projektu.

5. Demokratyczna Republika Konga

Nasza misja w krajach regionu Wielkich Jezior wpisuje się w krytyczny kontekst braku stabilizacji społeczno-politycznej, a wielokrotnie, z powodu panującego niebezpieczeństwa, doświadcza również zagrożeń. To częsty przypadek w Demokratycznej Republice Konga. Nasi współbracia są przedmiotem grabieży i ataków walczących stron. W marcu 2009r. został zaatakowany ksiądz Wiesław Kantor, misjonarz w naszej parafii Rutshuru, ale szczęśliwie udało mu się uniknąć kul napastników.

Pomimo niestabilności we wschodniej części kraju, nie zniechęcamy się. Prace nad rozbudową Pallotyńskiego Centrum Formacji, *Centrum Genezaret*, są w końcowej fazie. Od 2002r. pallotyńscy seminarzyści z Regii Świętej Rodziny napotykają na wiele trudności administracyjnych – chodzi o paszporty i wize -, żeby móc kontynuować formację filozoficzną w Kamerunie.

Chwilowo mieszkają w budynkach Centrum Genezaret w Keshero i uczęszczają na formację w seminarium Mgr Busimba w Buhimba-Goma. Są tam już seminarzyści z Rwandy, Konga i Wybrzeża Kości Słoniowej. Dzięki pomocy organizacji i Rodziny Pallotyńskiej, 28 października rozpoczęliśmy w *Keshero budowę domu dla pallotyńskich seminarzystów*. Kierujemy podziękowania przede wszystkim do współbraci z Prowincji Niepokalnego Poczęcia w USA i S. Nicola di Flüe w Szwajcarii.

W Demokratycznej Republice Konga, zwłaszcza w regionie Północne Kivu, istnieje poważny problem tysięcy *uchodźców wojennych*. Sytuacja pogorszyła się w listopadzie 2008r. z powodu wznowienia starć z kongijską armią. W rejonie Gomy i Rutshuru przebywa ponad 500 tysięcy uchodźców. Nasze wspólnoty są bardzo aktywne, jeśli chodzi o pomoc tej wciąż przemieszczającej się ludności, która traci w ten sposób swoje nieliczne dobra. Mogliśmy im pomóc, w tym rodzinom naszych współbraci, dysponując sumą 83.980\$, dzięki solidarności organizacji AED misja, Caritas Polska, Sekretariatu ds. Misji SAK Prowincji Chrystusa Królów i wielu naszych przyjaciół.

Pallotyńska misja w archidiecezji Kapsztad w Republice Południowej Afryki

My, pallotyni, przybyliśmy do parafii Corpus Domini, w archidiecezji Kapsztad w Republice Południowej Afryki, w sierpniu 2004r., na zaproszenie Mgr Lawrence'a Henry.

Początkowo, w miejscowe realia kulturowe wprowadził nas ksiądz diecezjalny. Oficjalnie rozpoczęliśmy pracę duszpasterską w

styczniu 2005r.

Chcemy podziękować naszemu Rektorowi Prowincjalnemu, który powierzył nam to nowe pole apostołskie..

PARAFIA

Nieodżałowanej pamięci arcybiskup Kapsztadu, Francis Heinemann SAK, położył kamień węgielny pod budowę kościoła w 1936r. Pierwszy pallotyński misjonarz przybył z Kamerunu w 1913r., a w 1922r. mianowano arcybiskupa Kapsztadu. Jesteśmy więc uprzywilejowani pracując w tej parafii.

Parafia Corpus Christi jest dobrze zorganizowana:

- ◆ 1.185 rodzin
- ◆ 1 kaplica dominikańska

- ◆ 3 Wspólnoty Sióstr Dominikanek
- ◆ 5 szkół dominikańskich
- ◆ 2 szpitale państwowe
- ◆ 2 szpitale prywatne
- ◆ 5 domów opieki
- ◆ 28 stowarzyszeń parafialnych
- ◆ Rada duszpasterska
- ◆ Rada ds. gospodarczych

Jesteśmy kapelanami w trzech szkołach, czterech szpitalach i we wszystkich stowarzyszeniach parafialnych. Mowa o wspólnocie złożonej z mieszanych ras, to znaczy, białych, metysów i czarnych. Św. Paweł przypominał swoim chrześcijańskim wspólnotom: „Nie ma już Żyda ani poganiana, nie ma już niewolnika ani człowieka wolnego, nie ma już mężczyzny ani kobiety, wszyscy bowiem jesteście kimś jednym w Chrystusie Jezusie” (Ga 3,28). Ta myśl pobudza do kontynuacji misji budowy Ciała Chrystusa, jak przewidywał Sobór Watykański II. Chociaż 70% ludności RPA to chrześcijanie, wiara nie jest silna.

NASZA WIZJA PARAFII

Od chwili naszego przyjazdu w 2004r. próbowaliśmy zrozumieć mentalność ludzi. Z powodu kontekstu kulturowego, edukacji i rodzaju wykonywanej pracy nie zawsze łatwo jest odwiedzić ludzi w ich domach, chociaż wielu zaprasza na posiłek. Ludzie szukają w kapłanie przewodnika duchowego. Wielu przystępuje regularnie do sakramentu pojednania. Staramy się ożywić stowarzyszenia parafialne, zachęcając je do aktywnego uczestnictwa w radzie duszpasterskiej. Staramy się również włączyć możliwie jak najwięcej osób w różne stowarzyszenia.

APOSTOLSTWO PALLOTYŃSKIE

Chcemy zaangażować naszą energię w ożywienie wiary wiernych, czyniąc z nich uczestników życia Kościoła. Jest to w zgodzie z naszym charyzmatem. Oprócz tego, w zgodzie z tym, co zaproponowała Rada Generalna, staramy się sprawić, aby w naszych środowiskach pracy Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego stało się rzeczywistością.

Poza terenem parafii, ks. Michael Clement jest kapelanem diecezjalnym Legionu Maryji i naucza filozofii w seminarium diecezjalnym w Kapsztadzie.

Ks. Susai Kannu jest również kapelanem w Wynberg Police Forum. Jako proboszcz uczestniczy w comiesięcznym forum proboszczów.

Pan mówi: „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało”. Rzeczywiście pracy dla Pana jest wiele. Pamiętajmy: ponieważ powołań do kapłaństwa i życia zakonnego jest coraz mniej, mamy przywilej siać ziarno wiary i sprawiać, aby ludzie wierzyli w Chrystusa. Dziękujemy Bogu, że nas wybrał do tego uprzywilejowanego zadania.

Wielebny Księżę Gilbercie,

Serdeczne pozdrowienia od księdza Kishore Raju Bezzama SAK, proboszcza misji w Aler, małej miejscowości 80 km od Nalgonda, w Andhra Pradesh, w Indiach. Misja była częścią parafii Motakonduru, pod opieką księży werbistów, ale biskup Nalgondy, Jego Eksceleńcja Govidu Joji posłał tam księży pallotynów, aby przejęli opiekę duszpasterską. W ten sposób, 2 czerwca 2009r., w Aler ustanowiona została pallotyńska parafia.

Misja Aler składa się z wielu wiosek. Parafia liczy 52 rodziny. Mieszkańcy są bardzo biedni i nie są w stanie pomagać finansowo kościołowi. Uboga jest również formacja religijna i kulturalna. Mieszkam 15 km od Aler i jestem bardzo zaangażowany w katechizm, liturgię, nauczanie itd. Zacząłem tworzyć „Małą rodzinę chrześcijańską”, „Legion Maryi”, grupę młodzieżową itp.

Nie mam jeszcze domu parafialnego i mieszkam w zakrystii. Jednak stopniowo wprowadzam w życie pewne inicjatywy, żeby rozwinąć parafię. Do listu załączam kilka zdjęć z mojej misji.

Serdecznie pozdrawiam
Ks. Kishore Raju Bezzam, SAK

**Insieme per la Missione
Together for Mission**

Kurs formacyjny dla misjonarzy 2009